

[Niels Anker Kofoed]

kekvægsbestanden falder, og så er vi i den onde cirkel.

Men foreløbig er vi vældig tilfredse med debattens saglige indhold, og jeg håber, at vi kan fortsætte med at diskutere efter debatten. Nu har vi et godt grundlag.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Også jeg takker for den debat, der har været.

Konklusionen på hr. Niels Anker Kofoeds forslag var, så vidt jeg forstod, at man faktisk skal eftergive landbruget en gæld på 7 mia kr. – betale gælden for disse landmænd. Det har end ikke landbrugets organisationer bedt om. Jeg tror, at hvis man disponerer over penge på den måde, som hr. Niels Anker Kofoed gør – ikke alene statens penge, men også det, han kalder private kreditors penge – så er det også delvis andre mennesker, som man beder om at betale en del af landbrugets gæld. Jeg ved ikke, hvor langt man i givet fald kunne komme ad den vej, men jeg tror da nok, at nogle af de kreditorer, som det her drejer sig om, måske ville have en lidt anden opfattelse af, hvordan disse problemer kunne løses.

Hr. Øllgaard startede med at forklare, at årsagen til disse problemer er regeringens nølen. Han sagde så nogenlunde ordret: hele usikkerheden stammer fra manglende politiske beslutninger. Det var, så vidt jeg forstod, henvendt til den nuværende regering. Hr. Øllgaard har, som alle kunne høre, ikke observeret, at der har været andre regeringer i årenes løb, for han siger nemlig, at indtjeningen har været for lille igennem det meste af 1970'erne. Så må jeg forstå det på den måde, at der er også andre regeringer end den nuværende regering, der har forsømt noget op igennem 1970'erne, og jeg tror, at hr. Øllgaard nok har mere ret i det, end han måske selv tænker.

Jeg tror nemlig, at de underskud, man nu taler om, er underskud, som i meget stort omfang er opbygget igennem 1970'erne, som er finansieret ved lånoptagelser, og som nu melder sig med stor styrke, fordi lånoptagelsesmulighederne nu ikke er så store, som de har været tidligere. Jeg tror derfor, det er et gennem lang tid oparbejdet problem, vi her diskuterer. Derfor er det også lidt mere velgørende at høre, at hr. Niels Anker Kofoed

påtager sig i hvert fald en lille smule af medansvaret for, at vi er kommet i den situation, vi er.

Det kan godt være, at vi for ivrigt har opfordret landmændene til at investere. Men hvis renten ikke var steget til den højde, den har i dag, var der jo ingen, der ville have sagt, det var en forkert opfordring, så det, vi taler om, er vel nok først og fremmest renteudgifterne, og her har vi jo haft den opmuntring i de seneste uger, at renteudgifterne har vist tendens til fald.

Hr. Øllgaard henviser naturligvis til, at det, det drejer sig om, er, at vi skal føre en bedre økonomisk politik, der indebærer, at vi får en lavere rente her i landet, og jeg forsøgte i min første tale at gøre rede for, at det faktisk er regeringens hensigt med den økonomiske politik, vi har ført. Vi tror bare ikke, det kan gøres på én gang og meget hurtigt. Vi tror, det er en proces, som tager ret lang tid.

Når hr. Øllgaard samtidig præsenterer det program, som venstre har lagt på bordet i går efter lange diskussioner i venstres gruppe, så vidt jeg forstår, og man nåede at blive enige i går lige før debatten – det var da godt, det blev inden debatten – så kan man jo ikke sige, at venstre har nølet ud over tidspunktet, hvor tingene skulle præsenteres.

Hvis dette program skulle føres ud i livet, så ville det lette den økonomiske situation på en sådan måde, at statsfinansierne ville lide skade derved. Man kan selvfølgelig ikke fjerne nogle milliarder fra statens budget – uanset om det er ejendomsskat, eller hvad det er – uden at det får statsfinansielle virkninger, og disse statsfinansielle virkninger skal på en eller anden måde udlignes. Det sker først og fremmest ved, at der er andre, der skal betale, eller der skal foretages besparelser på andre områder. Man har altså valgt at gå begge veje, dels påstår man, at man vil spare på statens budget, dels vil man bruge nogle milliarder ud over det, regeringen har foreslået.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Øllgaard i spørgsmålet om EF-priser osv. Vi arbejder alt, hvad vi kan, for at forbedre prisforholdene i EF, og der kunne godt med øjeblikkelig virkning gennemføres forbedringer i EF. Men her har Kommissionen jo de kendte økonomiske problemer, som er alvorligere, end det lød til på hr. Erhard Jakobsen, som altså ikke er til stede.